

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:
<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.
subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Enric Rimbau.

Director de continguts: Àlex Milian.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubí.
Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Josep
Andrés (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscou*), Erena Calvo (*Rabat*), Joan Canela
(*Johannesburg*), Jordi Carreras (*Nova York*), Macià
Claramunt (*Castelló*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís
Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González
(*Washington*), Joan Antoni Guerrero (*Andorra*), Pere
Habet (*Catalunya Nord*), Victòria Jiménez (*Londres*),
Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequín*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria
(*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.
Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.
Disseny de la capçalera: Enric Satué.
Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu
Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.
Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Desdibuixar Samaranch

El dimecres 21 d'abril se sabé la mort de Juan Antonio Samaranch, a l'edat de 89 anys. Per al nostre país, és inqüestionable la rellevància històrica d'aquest personatge. Els Jocs Olímpics de Barcelona del 1992 segurament no haurien estat possibles sense ell, sense les seves gestions al capdavant del Comitè Olímpic Internacional (COI). I probablement avui la capital catalana no tindria la dimensió internacional que té si no hagués estat, en bona mesura, per aquell gran espectacle global i esportiu. També la seva gestió –diuen alguns– va modernitzar el moviment olímpic internacional i l'organització del COI. Val a dir, però, que la seva feina al capdavant de l'organisme olímpic també va despertar fortes crítiques i sospites entre sectors periodístics internacionals.

Aquest és un mèrit que cal reconèixer a aquesta figura. Però aquest mèrit no pot esborrar que Juan Antonio Samaranch fou particip actiu de la dictadura de Francisco Franco, com a dirigent falangista rellevant. Va ser un militant destacat de Falange Española Tradicionalista y de las JONS. Començà la carrera política institucional en ple franquisme, com a regidor d'Esports a l'Ajuntament de Barcelona, del 1955 al 1962. També va ser procurador a les Corts franquistes, fins al final del règim, que l'havia nomenat *delegado nacional de Deportes*, el 1967. La seva activitat política durant la dictadura va ser intensa i constant.

Tanmateix, hi ha qui ha volgut aclucar-se d'ulls, relativitzar tot això amb el pretext d'un context polític i social complicat. Però diguem-ho clar: Juan Antonio Samaranch no era cap supervivent que es trobés obligat a acomodar-se a un règim totalitari, no. Ell va fer una tria activa, meditada i que va mantenir sempre amb coherència fins al final del règim. Un règim que va segar la vida de milers de persones, i que en va perseguir, empresonar i condemnar a l'exili uns quants centenars de milers més.

El regenerador del moviment olímpic mai no va demanar disculpes per allò. Mai no va demanar perdó. I el fet més greu és que, des del final de la dictadura fins avui, a Juan Antonio Samaranch no únicament no li ha calgut demanar perdó per aquell passat absolutament allunyat de l'esperit olímpic, sinó que no ha parat de rebre homenatges. Uns homenatges i uns honors que han anat enterrant cada vegada més pregonament la memòria de les víctimes de seixanta anys de foscor. Els esforços per a desdibuixar el passat de Samaranch desfiguren el record de les víctimes del falangisme i del franquisme. De manera que ningú no s'hauria d'escandalitzar si avui el falangisme reix a fer seure un magistrat –ni que sigui un com Baltasar Garzón– al banc dels acusats, pel fet de voler remenar en el record dels crims del franquisme.

Als nostres lectors

Aquesta setmana, la revista us haurà arribat una mica més tard. Això és perquè hem retardat el dia de tancament per poder incloure-hi un especial, en portada, sobre el 25 d'abril d'enguany.

A la manifestació reivindicativa de València, d'aquesta diada, s'hi ha afegit la tercera tanda de consultes independentistes a Catalunya, en la qual 212 municipis –una quinzena dels quals són capitals de comarca– han organitzat referèndums.

Aquest 25 d'abril, doncs, s'ha aixecat com una resposta ciutadana a una situació d'estancament polític, per a protestar contra una gestió totalitària del PP al País Valencià i per l'escanyament de l'autogovern català.

Enric Rimbau, director